

חבר הפרלמנט

קובע: „בשיר

גימיל יפול אם

צה"ל לא ייצא!"

ד' אן עזיו (60), נוצרי המכהן מזה 20 שנה כחבר הפרלמנט הלבנוני, גר בג'זין. הוא חיך כשראה לפניו אשה ישראלית, וציין שהוא רווק, ואולי אשה ישראלית תמצא-חן בעיניו והוא יהיה מוכן להציע לה נישואין.

עזיו שפע חיוכים בשעת-בוקר, כשהוא עדיין לבוש בחלוק עם עיטורי זהב, את חוסר-התעסקות שלו הסביר בכך שישראל בהרה לזכות ברית עם מתחרהו, באשר גמיל, בשלב שהוא היה חמישה צעדים מארמון הנשיאות.

אמר עזיו: היום נוצרה הזדמנות היסטורית לישראל להביא לסיום את בעיית העם הפלסטיני. עכשיו הזמן ל" השיג הכרה הדדית. אש"ף הוא נציג העם הפלסטיני, ואי-אפשר להתעלם מזכויותיו ושאירותיו של עם. הקלפים בידי ישראל, אתם בחרתם בעיטוי, כשנכנסתם ללבנון.

אוכלוסיה אורחית. אבל אם אני כבר פה, אז קורה שאני מחייך אליהם. למשל, ב" בוקר עברה מכונית עמוסה במישפחה, והיתה ביניהם גם ילדה קטנה עם עיי ניים גדולות. חייכתי אליה, אפילו שחקי תי לרגע בכובה שהיא החזיקה ביד. תחארי לעצמך איזה אסון קרה. המפקד שלי פקד עלי להתייחס אל האוכלוסיה בקשיחות. הוא הסביר לנו שרק כך ילמד העם בלבנון שצה"ל הוא צבא חזק!" החייל שישב לידו אישר את הדברים. גם הוא מיואש מזה, ומהעובדה שהוא מוצב פה כדי לספל במכוניות אורחיות העוברות בדרך.

„שהסיפור

ייגמר"

עוד רעש בדרך של פגז מכיוון ביירות, ויונתן מגיב: „יאללה, אני חייל! לימדו אותי להילחם! אני מחכה שיתנו כבר את ההוראה להיכנס לעיר, ושהסיפור ייגמר!"

שאלתי בשקט אם הוא לא פוחד לצאת שוב למשימה מסוכנת. יונתן השיב כי החלטיות: „אני יודע שיהיו הרבה נפגעי עם, שחברי יכולים להיפגע ואולי גם אני, אבל אני רוצה כבר לצאת לשם." מכיוון דרום התקרבה מכונית באורות גבוהים. יונתן נותר מכיסאו ופקד על חברו לחפוף עליו מאחור. המכונית נעצרה כמאה מטר לפני המחסום, כיבתה אורות ונעלמה בחשיכה. יונתן יצא חזרו לכיסאותיהם. בחושך, כשלא רואים ולא שומעים, זה סימן שאין כלום, כנר-אה.

כעבור כחצי שעה התקרב נהג המכוני גינת לכיוון המחסום, כשהוא אוחז פנס בידו. יונתן וחברו קפצו למיבנה. יונתן ראשון, תת-מיקלע דרוך בידו, וחברו מאחור. יונתן פקד על האיש בחשיכה לעצור במרחק מה ממנו ולהזהות. יונתן דיבר באנגלית ובעברית לסירוגין. האיש המשיך להתקדם.

האמת היא שנישקו של יונתן היה כל אותה העת תפוס. בזמן שהוא דיבר הוא גם ניסה גואשות לחקור את התקלה כי גישקו. האיש התקרב עד למחסום, עד שצעד סמוך ליונתן.

הוא הסביר בערבית שהוא גר קילומטר אחד מהמחסום, ורוצה ללכת הביתה. שי הוא מוכן לעבור ברגל, אם לא מרשים לו לעבור עם ריכבו.

שני החיילים לא הבינו מה שאמר, כי אחד מהם ידע רק עברית, השני ידע גם אנגלית. יונתן המשיך להסביר ל" לבנוני באנגלית שאין מעבר, והצעיר המקומי ענה לו בערבית שאותו זה לא מעניין. הלבנוני ניסה להתווכח ולערער על הוראת המפקד הישראלי, שאותה ממלא יונתן, שהרי זהו ארצו וכאן ביתו, ולא מעניינת אותו הוראה של שום מפקד ישראלי.

הלבנוני איבד את שלוות-רוחו. יונתן, לעומתו, ניסה להסביר בנימוס שיהיה עליו להמתין עד הבוקר. הלבנוני קפץ אגרופיו, סבב לאחור וצעק בקול לעבר

מבט מסוים. נהג לבנוני חש חוסר-נוחות וגם השפלה כשהייל צה"ל, זה, מפקד על המעבר בארצו.

עכשיו לפיתרון זמני, הרי שבעיית ה" פלסטינים יכולה עכשיו להיפתר באופן ממש — בגדה. תנו לאמריקאים לדבר עם אש"ף, כשידכם על העליונה. לגבי לבנון יש לכם טעות, אם אתם חושבים שתוכלו לכפות עלינו נשיא ב" כוח. בחרתם בו כבעל-ברית, אתם עוזרים לו, אולי בצדק, הוא אדם חזק, היודע מהם צרכיה של לבנון. הוא יוכל לשלוט

„מחבלים") יורקו אתכם לים? אתם מאמיני גם שאפשר להסתיר פיל מאחורי אצי? בעז האם אלה ההצהרות שהובילו אתכם להאמין שבכוח צבאי תצליחו להשמיד את אש"ף?

אל תשמידו את ביירות, כי את העם ה" פלסטיני לא תצליחו להשמיד. היוהרו מטעויות שעשו אחרים בהיסטוריה, אם תכנסו למערב ביירות, תשיגו רק את

המתחרה של בשיר

לבנון רק כדיקטטור, אבל אורחי לבנון לא יסכחו לו לעולם שהוא כרת ברית עם האוייב לפני 10 שנים. אני מאמין שעכשיו בשיר לא רק יקרא לכם לעזוב את לבנון, אלא גם יפעל כדי להוציא אתכם מפה. מעמדו יתחזק רק כשישראל תצא מפה. אבל אם ישראל תכתוב לעם הלבנוני במי עליו לבחור כי נשיא, או ביום שתצאו מכאן העם יוריד אותו בכוח מכיסאו. הוא ישלוט כאן רק כל עוד הוא יושב על הכיורנים שלכם.

שינאת הערבים וחוסר-האהדה של העור לם כולו.

הסתכנוו איתכם, כל עוד היו כאן הסורי רים והפלסטינים, האמנו שנצליח להסתי דר איתם. כולנו ערבים. אבל איתכם, היהודים, המצב שונה. מי יודע כמה זמן יקח עד שתצאו מכאן?

פיתרון בעיית לבנון אינו יכול לבוא בניפרד מפיתרון הבעיה בכל המיזרח-התיכון, אבל אם בעיית-לבנון ניתנת

והרסתם את מחנות-הפליטים. עכשיו השארתם עם ללא בית, ולכן עליכם מוסי לת האחריות לפעול, זה גם על מצפונכם.

אבל שר-החוזק שלכם, יצחק שמיר, ממנה לנסוע לוויינגטון, כדי לחזק שם ברגים שלטענתו השתחררו. הוא ממנה להזויר את הממשל האמריקאי שלא ידברו עם אש"ף.

מה יש, הישראלים באמת מאמינים שי אנשי הפידאיון (אין הוא מכנה אותם

עצמה היא „למה אתם בורחים? למה חייבתם חודש ימים, ורק עכשיו החלטתם לעזוב?" התשובות חוזרות על עצמן: „אלוהים ישמור עלינו, קשה לעזוב את הבית, לא יודעים מה יהיה גורל ה" רכוש שנשאיר מאחורינו."

התשובות שאין נעימות לאוזן הן: „תפסיקו להפגין! הנפגעים היחידים הם אנחנו, האורחים!"

שני בני-יוג — שניהם ילידי אנגליה וחיים כבר מזה 20 שנה במערב ביירות — תקיפים יותר בדרישתם להפסקת ה" הפגנות, הם מספרים שאין במערב ביי-רות יותר מאלפים חיילים פלסטינים, שניים מהם, למשל, יורים מפיתחו של בניין רב-קומות, ונעלמים משם. מאוחר יותר מפגזים מטוסים ישראליים את האזור שבו גרים רק אורחים, ואין בו חיילים פלסטיניים. הנפגעים היחידים הם האורחים.

„אם תמשיכו להפגין, תעוררו עליכם את חמתם של האורחים ושינאת העולם כולו!" אומרים השניים, „עליכם להפסיק!" הם נפרדים מאיתנו בדיברית-תורה על שאיפשרנו להם להעביר מסר זה. שהם יכולים, אולי, לתרום להצלחת חייהם של אורחים, שנשארו במערב ביירות.

אנשים נוספים, המתבקשים להביע דעתי תם ולתת אינפורמציה על המצור, אינם מחייבים בדיבור, הם אימים שהסיבה היחידה שבגללה הם בורחים, היא ה" הפגנות. „אני בורחת בגלל המטוסים", מציינת אשה, האוחזת תינוקת; בורועי-תיה.

כשמצלמים את הפגז המטוסים מגן מלון אלכסנדר בביירות המיוזרת, אין רואים את האורחים, אלא רק את פיסר-יו העשן העולות, מראה החורו על עצי-יו כמה פעמים ביום, והנראה כמו הצגה. בין לבין — שותים משקה, משוחחחים ומחכים, ברדיו משררים: שקט בביירות.

להדוף את האוכלוסיה לאחור, עושה זאת הבחור הלבנוני ביתר תקיפות, ממש ב" צעקות ודוחף בכוח את האנשים.

אשה בהריון, שכבר התמינה שם כמה שעות, אוזרת אומץ ונגשת לחייל הישראלי. היא מנסה להסביר לו בבכי שהיא ברחת אתמול מביחה במערב, בשעת ה" הפגזה, אבל כשהיתה מבוהלת ומבולבלת היא השיארה שם שנים מילדיה הצעיר רים. היא בוכה ומתחננת לפני החייל הישראלי שיאפשר לה להיכנס, כדי לקחת את שני ילדיה והיא מבטיחה שתחזור מייד. הבחור הלבנוני מתרגם את דבריה לחייל הישראלי.

נוצרת בעיה, הוא מתקשה למנוע ממנה מעבר. מצד שני, הוא חושש מתגובת שאר האנשים מסביב, הרוצים, בדיוק כמוהו, כל אחד בגלל הסיבות הפרטיות שלו, לחזור לביתם.

לבסוף הוא מוותר ונותן לה לעבור. היא ממרתת לצעוד לכיוון מערב, נעצרת, חוזרת, ומסבירה לחייל הישראלי שהיא פוחדת לעבור במחסום של הפלסטינים. החייל הישראלי עונה שאין לו אפשרות לעזור לה. היא נושמת עמוק ורצה ל" כיוון מערב.

באוויר נשמעות כמה יריות, האורחים בכביש נצמדים לקירות הבניינים, אבל כעבור רגע החיים חוזרים שם למסלולם. שוב אדישות מוחלטת למתרחש מסביב ולסיכון. גם החייל על הנגמ"ש בעיקול מורחב-ביירות, אלא שבצד המחסום עומי הכביש יושב לו למעלה וקורא בספר.

„תפסיקו

להפגין!"

מעט עיתונאים, שקיבלו מצה"ל היתר לראיין אנשים הבורחים לכיוון מיזרח, עוצרים את האורחים ושואלים על המתרחש במערב. השאלה התוררת על

יונתן: „תגיד למפקד שלך שהוא אי"דיט!"

להדוף

את כולם

במעבר המוסיאון, במחסום שבין שני חלקי ביירות, חייהם של חיילי צה"ל אינם נוחים יותר, להיפך, עליהם להתמודד עם אוכלוסיה בעייתית פי כמה. הלבדל הוא רק בכך שתפקידם מצומצם לכמה שעות בבוקר, כי ברגע שמתחילות ההפגנות של המטוסים — המחסום ננעל מעצמו, אין בא ויא. בלילה ה" מחסום סגור לחלוטין.

שולי, חייל צעיר בעל תת-מיקלע כבד על כתפו, ועוד אבירים שונים ומשונים תלויים בחגורות סביב, גופו, שמה לצייץ באוזניו את סיפוריהם השונים של ה" אורחים, שהגיעו למחסום מאז הבוקר. הוא כבר התרגל לסיפוריה-הנפש האלה, והם לא מרגשים אותו, כי לו נראית פעולת המצור על ביירות המערבית חשוכה יור-תר.

„אין ברירה, אורחים חייבים לצאת מבתיהם, להשאיר מאחוריהם את רכושם כדי לא להיפגע מההפגנות. ככל שיברחו יותר אורחים לכיוון מיזרח, יסתיים ה" מצור מהר יותר", הוא אומר. הבעיה שלו ושל חבריו היא שהכביש אינו הומה רק באורחים הבורחים לכיוון מיזרח-ביירות, אלא שבצד המחסום עומי דים עשרות לבנונים, שעזבו את בתיהם במערב, והרוצים עכשיו לחזור לשם.

חברו של שולי מוצא עצמו מקשיב לתחניתיהם, עד לרגע שהוא מחליט ל" הדוף בכוח את כולם לאחור. הוא נראה כבר תשוש ומיואש, חוזר לבנוני, בכני דים אורחים, עוזר לו לדבר אל האורחים שאינם יודעים אנגלית, ומתרגם את הור" את האיסור לשפה הערבית. כשיש צורך